

«Πολύ

βαρειά είν' η δουλειά

σαν δεν την θέλει η καρδιά»

Αυτό είναι πολύ σωστό! Μια δουλειά που δεν την αγαπούμε, την κάνουμε βαριεστημένα. Πριν την αρχίσουμε κουραζόμαστε. Είμαστε άκεφοι και δυστυχώς γκρινιάρηδες, με παράπονα και γογγυσμούς.

Αλλά στη ζωή, αν θέλουμε να την κερδίσουμε, δεν μπορούμε να κάνουμε πάντα ό, τι μας αρέσει, ό, τι μας ικανοποιεί, ό, τι αγαπάμε.

Ο άνθρωπος με σύνεση, σοφία και καλλιέργεια δεν σταματά στο «θέλω», αποσκοπεί στο «πρέπει». Αυτό προϋποθέτει αγώνα, προσπάθεια, ενεργοποίηση της θελήσεώς μας, της αγάπης μας, σωστή κοινωνικότητα και άνθρωπο φίλεργο και άοκνο.

Η προκοπή δεν επιτυγχάνεται, αν ασχολείται κανείς μόνον με αυτά που του αρέσουν. Η επιτυχία θέλει το «βία φύσεως διηνεκής». Η καλλιέργεια της ανθρωπιάς, επίσης και η επίτευξη της φιλαλληλίας.

Εξ άλλου το να πιέζεις τον εαυτό σου να κάνει αυτό που δεν θέλει, αλλά είναι

αναγκαίο να γίνει, δείχνει άνθρωπο με αυξημένο αίσθημα του καθήκοντος και είναι πηγή χαράς.

Είναι μια μορφή θυσίας, και η θυσία είναι συνώνυμη της ευτυχίας. Αν αφήσουμε τον εαυτό μας να κάνει ό, τι τον ευχαριστεί, δεν θα κάνουμε ούτε τα απαραίτητα για την ομορφιά της ζωής μας, το περιεχόμενό της, το βάθος και το βάρος της. Δεν θα είμαστε ένα «συν» στην φωτεινότητα του κόσμου.

Όμως εμείς σε κάθε δουλειά θα βάζουμε τα γυαλιά της αγάπης και τότε η γλώσσα θα τραγουδά, ο ιδρώτας θα μας δροσίζει και η καρδιά θα δοξολογεί.

Μ' αυτήν την παροιμία ο σοφός λαός μας κάνει διαπιστώσεις, δεν μας αποτρέπει από το καθήκον που είναι μονοπάτι με τέρμα την πληρότητα!

Πηγή: agiabarbarapatras.blogspot.gr